

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania M. H.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziałowi w Ł.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 26 stycznia 2021 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 maja 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokata J. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł., wyrokiem z 20 września 2018 r., oddalił odwołanie M. H. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych [...] Oddziału w Ł. z dnia 1 sierpnia 2017 r. odmawiającej mu prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 53; dalej ustawa emerytalna), ponieważ na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 23 maja 2019 r., oddalił apelację wnioskodawcy od powyższego wyroku.

W sprawie ustalono, że wnioskodawca w okresie od 3 maja 1976 r. do 6 sierpnia 1991 r. był zatrudniony w [...] Akademii Medycznej w pralni garnizonowej w pełnym wymiarze czasu pracy: od 3 maja 1976 r. - jako robotnik transportowy (w tym okresie przewoził środki piorące z magazynu na poszczególne stanowiska oraz z magazynu do magazynu, zawoził i przywoził brudną bieliznę z samochodów do magazynu brudnej bielizny, odwoził wymaglowaną bieliznę spod magła do magazynu); od 1 października 1976 r. – jako operator pralnic – pracz (w tym okresie w pralni wodnej prał rzeczy wojskowe w pralnicy); od 1 marca 1977 r. do końca okresu zatrudnienia – jako monter konserwator urządzeń i sieci wodociągowej (w tym okresie zajmował się konserwacją i remontem maszyn chemicznych, piorących, wentylatorów, wirówek, pomp, czyścił filtry w pomieszczeniach pralni oraz pracował także w warsztacie mechanicznym i zajmował się naprawami poza pomieszczeniami pralni). Od 26 kwietnia 1977 r. do 9 kwietnia 1979 r. wnioskodawca odbywał służbę wojskową.

Mając tak ustalony stan faktyczny Sąd Apelacyjny uznał, że wnioskodawca nie legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (§ 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze; Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.; dalej rozporządzenie). Z tych względów nie mógł nabyć prawa do emerytury na podstawie art. 184 ust. 1 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej.

Wnioskodawca w skardze kasacyjnej od powyższego wyroku zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 184 ust. 1 i art. 32 ustawy o emerytalnej w związku z § 2 ust. 2 i § 4 ust. 1 oraz pkt 8 i pkt. 25 wykazu A, działu XIV- załącznika do rozporządzenia:

(-) przez błędną wykładnię przepisów wyrażającą się w niesłusznym przyjęciu, że:

a. „*prace pralniczo-farbiarskie w pralniach chemicznych*”, określone w pkt. 8 wykazu A, działu XIV - załącznika do rozporządzenia, nie obejmują prac wchodzących w skład jednolitego ciągu technologicznego prania w pralniach

zmechanizowanych, niezbędnych dla zapewnienia jego efektywności, takich jak wykonywane przez wnioskodawcę prace: robotnika transportowego dostarczającego do prania w pralni i odbierającego stamtąd praną odzież oraz dostarczającego środki chemiczne niezbędne do prania; montera-konserwatora urządzeń pralni, który zapewnia obsługę i serwis urządzeń pralniczych umożliwiających ich sprawne działanie, podczas gdy proces prania w tak silnie zmechanizowanych i wysoko wydajnych pralniach, wymaga wieloosobowej obsługi współpracujących ze sobą osób, zatrudnionych na różnych formalnie stanowiskach, z których każda wykonuje prace składające się w sumie na proces prac pralniczych określonych w poz. 8 wykazu A, działu XIV - załącznika do rozporządzenia,

b. zatrudnienie wnioskodawcy w pralni garnizonowej, w której wykonywane było pranie chemiczne i wodne w taki sposób, że „... w całej pralni były opary, środki chemiczne do prania chemicznego - sześciochloroetylen. Czasami trzeba było włożyć strój chemiczny wojskowy, a nawet maskę gazową”, nie stanowi w istocie pracy w pralni chemicznej, w warunkach znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej,

c. zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku montera - konserwatora urządzeń i sieci wodociągowej w pralni garnizonowej, w której wykonywano pranie wodne i chemiczne, w taki sposób, że „W trakcie napraw w pralni chemicznej oparów było więcej, bo trzeba było porożkować całe maszyny, był tam osad”, nie stanowiło pracy określonej w poz. 8 oraz w poz. 25 działu XIV, wykazu A - załącznika do rozporządzenia, wykonywanej w warunkach znacznej szkodliwości oraz o znacznym stopniu uciążliwości, w rozumieniu art. 32 emerytalnej,

d. przedstawione przez wnioskodawcę świadectwo pracy z 1991 r., w którym pracodawca wskazał, że wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy w okresie od 3 maja 1976 do 6 sierpnia 1991 r., otrzymując dodatek za szczególne właściwości pracy w wojsku, nie stanowi stwierdzenia przez zakład pracy okresu pracy wnioskodawcy w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia, w brzmieniu obowiązującym przed 18 czerwca 1997 r.

(-) niewłaściwe niezastosowanie art. 184 ust. 1 i art. 32 ustawy emerytalnej, przez odmowę przyznania wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury w sytuacji, gdy legitymował się 15-letnim stażem pracy wykonywanej w pełnym

wymiarze czasu pracy w warunkach znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości w rozumieniu art. 32 ustawy emerytalnej, na stanowiskach pracy wymienionych w pkt. 8 oraz w pkt. 25 wykazu A, działu XIV – załącznika do rozporządzenia, a taki właśnie charakter pracy w szczególnych warunkach był uznawany przez pracodawcę „w formie przyznawanych wnioskodawcy dodatków za pracę w pralni garnizonowej jako pracy w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na potrzebę dokonania wykładni przepisów rozporządzenia, wywołujących poważne wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych, tzn. wykładni pojęcia: (1) prac pralniczo-farbiarskich w pralniach chemicznych wskazanych w pkt. 8 wykazu A, działu XIV - załącznika do rozporządzenia w kierunku określenia, czy prace te obejmują także prace stanowiące elementy składające się na ciąg technologiczny procesu prania w zmechanizowanych, wysokowydajnych pralniach, w których proces ten obejmuje czynności związane z transportem pranej odzieży, a także z obsługą maszyn pralniczych, bez których to czynności proces prania nie mógłby osiągnąć zakładanej wysokiej wydajności i efektywności; (2) pralni chemicznej wymienionej w pkt. 8 wykazu A, działu XIV załącznika do rozporządzenia w kierunku określenia, czy pojęcie to dotyczy tylko i wyłącznie pralni, w której proces prania dokonywany jest wyłącznie w technice chemicznej czy także pralni, w której stosowany jest również proces prania wodnego, ale w takich warunkach, że opary środków chemicznych stosowanych przy praniu chemicznym oddziałują na całe pomieszczenie pralni i na wszystkich zatrudnionych na jej terenie pracowników; (3) zakresu danych wymaganych dla stwierdzenia przez zakład pracy, w świadectwie pracy wydanym przed 18 czerwca 1997 r., okresu pracy wykonywanej przez pracownika w szczególnych warunkach, a w szczególności, czy elementem niezbędnym tego stwierdzenia jest wskazanie konkretnego działu i punktu załącznika do rozporządzenia, opisującego konkretnie stanowisko, na którym była wykonywana dana praca (4) skutków prawnych wynikających z przyznania pracownikowi do 1991 r. dodatku z tytułu pracy w warunkach szczególnych w wojsku, w zakresie powstania domniemania pracy pracownika w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów art. 32 ust. 2

ustawy emerytalnej i przepisów rozporządzenia, skutkującego przeniesieniem ciężaru obalenia tego domniemania na ZUS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że określony przepis prawa, będący źródłem poważnych wątpliwości interpretacyjnych, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Wątpliwości te i rozbieżności należy przytoczyć, przedstawiając ich doktrynalne lub orzecznicze źródła (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365 czy z dnia 18 lutego 2015 r., II CSK 428/14, LEX nr 1652383). Konieczne jest wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 3). Powołanie się na omawianą przesłankę wymaga również wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego

rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, LEX nr 315351; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522; z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, LEX nr 2054493).

Przedstawiona w pytaniu pierwszym kwestia została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy emerytalnej, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. między innymi wyroki: z dnia 22 lutego 2007 r., I UK 258/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08 LEX nr 1001292; z dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX nr 509022). W związku z tym nie jest dopuszczalne uwzględnianie przy ustaleniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika. Od tej reguły istnieją odstępstwa. Pierwsze z

nich dotyczy sytuacji, kiedy inne równocześnie wykonywane prace stanowią integralną część (immanentną cechę) większej całości dającej się zakwalifikować pod określoną pozycję załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, LEX nr 375653; dnia 5 maja 2009 r., I UK 4/09, LEX Nr 509022 oraz z dnia 11 marca 2009 r., II UK 243/08 i tam powołane wcześniejsze orzecznictwo). Drugie odstępstwo dotyczy przypadków, kiedy czynności wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia mają charakter incydentalny, krótkotrwały, uboczny (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r., II UK 333/08, LEX nr 1001310). Istotne zatem znaczenie mają okoliczności danej sprawy, dające odpowiedź na pytanie, czy w konkretnym przypadku można zakwalifikować ustalone czynności (wykonywane w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia) jako incydentalne, uboczne albo też stanowiące konieczny element całego zadania świadczonego w ramach pracy w szczególnych warunkach (czynności przygotowawcze, kończące, immanentnie związane z całym zadaniem, np. przygotowanie warsztatu pracy, materiałów, itp.) czy też jako czynności autonomiczne, niezależne od czynności mających charakter świadczonych w szczególnych warunkach w rozumieniu rozporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, OSNP 2013 nr 7-8, poz. 86).

Podsumowując, okres, w którym w ramach dobowej normy czasu pracy wykonywane były (także) czynności nieoddziałujące szkodliwie na organizm pracownika, ale immanentnie związane z procesem technologicznym przypisanym określonej pozycji wykazu A, może być zaliczony do okresu pracy w warunkach szczególnych pracy. Zatem proces (ciąg) technologiczny ma znaczenie przy kwalifikacji pracy jako pracy w warunkach szczególnych, ale tylko wtedy, gdy w toku tego procesu pracownik wykonuje przede wszystkim czynności ujęte w wykazie A (oddziałujące szkodliwie na organizm), którym to czynnościom

towarzyszą immanentnie z nimi związane inne czynności (nieoddziałujące szkodliwie na organizm).

Wedle wiążących Sąd Najwyższy ustaleń (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), skarżący jedynie w okresie od 1 października 1976 r. do 28 lutego 1977 r. zatrudniony był na stanowisku operatora pralnic – pracza i wtedy prał rzeczy wojskowe w pralni w pralni wodnej, natomiast nie wykonywał tej pracy w pozostałym okresie, tj. od 3 maja 1976 r. do 30 września 1976 r., kiedy był zatrudniony był na stanowisku robotnika transportowego i przewoził środki piorące z magazynu na poszczególne stanowiska, z magazynu do magazynu, zawoził i przywoził brudną bieliznę z samochodów do magazynu brudnej bielizny, odwoził wymaglowaną bieliznę spod magla do magazynu oraz od 1 marca 1977 r. do końca okresu zatrudnienia, kiedy był zatrudniony na stanowisku montera-konserwatora urządzeń i sieci wodociągowej i zajmował się konserwacją i naprawą maszyn w pralni chemicznej, jak i wodnej, ale także warsztacie mechanicznym i poza pomieszczeniami pralni. Zatem według przedstawionych poglądów, skoro w ramach dobowej normy czasu pracy skarżący w ogóle nie wykonywał prac pralniczo-farbiarskich, to wykonywane przez niego czynności robotnika transportowego oraz montera-konserwatora urządzeń i sieci wodociągowej samoistnie nie dają podstawy do uznania ich za prace wykonywane w warunkach szczególnych.

Pozostały okres - od 1 października 1976 r. do 28 lutego 1977 r. (zatrudnienie na stanowisku operatora pralnic – pracza) - jest zbyt krótki, aby uprawniał skarżącego do emerytury z tytułu pracy warunkach szczególnych. Stąd też na użytek niniejszej sprawy nie ma potrzeby rozważenia, czy za pralnię chemiczną w rozumieniu działu XIV, poz. 8 wykazu A można także uznać pralnię, w której proces prania dokonywany jest w technice chemicznej i wodnej.

Co do pytania trzeciego, należy wskazać, że również nie ma ono żadnego znaczenia dla wyniku niniejszej sprawy. Przypomnieć bowiem należy, że w orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, że dla sądu nie jest wiążąca dokonana przez pracodawcę w świadectwie pracy oraz w świadectwie pracy w szczególnych warunkach ocena charakteru zatrudnienia pracownika. Dokument ten podlega co do swojej wiarygodności i mocy dowodowej takiej samej ocenie jak każdy inny dowód. Świadectwo pracy, jako dowód z dokumentu prywatnego, nie ma silniejszej

mocy dowodowej niż dowód z zeznań świadków lub z przesłuchania stron (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2011 r., II UK 43/11, LEX nr 1108484; z dnia 9 kwietnia 2009 r., I UK 316/08, LEX nr 707858; z dnia 6 stycznia 2009 r., II UK 117/08, OSNP 2010 nr 13-14, poz. 167; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2005 r., II UK 15/05, LEX nr 603168). Świadcstwo wystawione przez pracodawcę traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2011 r., I UK 107/11, LEX nr 1084700). Łącząc to stanowisko z ugruntowanym poglądem, że decydującą rolę w analizie charakteru pracy ubezpieczonego z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 r., III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, LEX nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, LEX nr 528152 z dnia 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, LEX nr 950426), staje się jasne, że świadcstwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych jest tylko jednym z dowodów, którego ocena (przez sąd drugiej instancji) nie może być przedmiotem kontroli kasacyjnej z uwagi na treść art. 398³ § 3 k.p.c., pomijając już to, że wadliwa ocena dowodów nie może być objęta zarzutem naruszenia prawa materialnego (w skardze brak zarzutów naruszenia postępowania).

Podobnie rzecz się ma z problemem czwartym dotyczącym „skutków prawnych wynikających z przyznania pracownikowi do 1991 r. dodatku z tytułu pracy w warunkach szczególnych w wojsku”. Kwestia ta pozostaje poza kontrolą kasacyjną, gdyż, po pierwsze, nie dotyczy ona wykładni przepisów rozporządzenia, na którą powołuje się skarżący, po drugie nie ma umocowania w podstawach kasacyjnych, w których zarzucono jedynie naruszenie prawa materialnego, po trzecie wreszcie nie jest rolą Sądu Najwyższego ocena znaczenia tej okoliczności faktycznej w kontekście całości zgromadzonego materiału dowodowego (art. 398³ § 3 k.p.c.).

W tym kontekście trzeba przypomnieć, że przepis mający być przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego musi należeć do katalogu przepisów, których naruszenie przez sąd drugiej instancji zarzucono w ramach podstawy skargi (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 września 2002 r., I PKN 682/01, OSNP 2004 nr 12, poz. 211; z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11, LEX nr 1215113), gdyż nie może stanowić okoliczności uzasadniającej wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej konieczność rozstrzygnięcia problemu prawnego dotyczącego określonego przepisu, którego naruszenie nie jest podstawą tej skargi. Po trzecie, skarżący pyta o jego moc dowodową, która nie podlega ocenie w postępowaniu kasacyjnym (o czym wyżej).

Odnosząc się do przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecnictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050).

W świetle przedstawionego wyżej stanowiska skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, jeśli chodzi o możliwość zakwalifikowania spornych

okresów pod poz. 8 działu XIV wykazu A. Natomiast skarżący nie zawarł we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej żadnego wywodu w zakresie możliwości uznania pracy wnioskodawcy (jako montera-konserwatora urządzeń i sieci wodociągowej) za pracę wymienioną pod poz. 25 działu XIV wykazu A.

Na koniec dodać należy, że powołane w skardze kasacyjnej przesłanki przedsądu wzajemnie się wykluczają. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że nie można twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona (co ma miejsce wówczas, gdy stwierdzone naruszenia prawa są widoczne na pierwszy rzut oka, bez pogłębionej analizy prawnej) i że jednocześnie w sprawie występują poważne wątpliwości prawne, które wymagają zaangażowania Sądu Najwyższego w dokonanie pogłębionej interpretacji niejasnych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171). To, co ma świadczyć o oczywistej zasadności skargi, nie może być jednocześnie ujmowane jako podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., gdyż jeżeli występuje istotne zagadnienie prawne albo poważny problem świadczący o potrzebie wykładni przepisu, to nie można jednocześnie twierdzić, że z tych samych przyczyn skarga jest oczywiście uzasadniona, jako że twierdzenie o oczywistej zasadności skargi pozostaje wówczas w kolizji z problemami prawnymi warunkującymi pierwszą i drugą podstawę przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2012 r., I UK 118/12, LEX nr 1675225). Zatem nie do pogodzenia z oczywistą zasadnością skargi jest formułowanie w niej zagadnień prawnych, wymagających rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także wskazywanie na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, LEX nr 1365662).

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18), orzeczono jak w sentencji.

